

מקטפי יוציא, שההכנה הנפשית מתגברת באדם וניכרת בעוצם התמחלה הילדות באופן רשמי כ"ב עד שנוכל ג"כ לדעת איזה דורך יבחר הילד אשר שרר רוחו מתגלה בו. וסעדר לדברי אמרות ז"ל: דבר עסוק בתורה חי ארבעין שניין, אבי דעתך בתורה ובגמ"ח חי שיתין שניין. כי האיש שמתנסה אל מරחיב גדול בשאיות רעיון לא יכול לכלא את רוחו רק בשלימות אחת, וכשם שמתפשט הוא לכל ענפי השלימות הדורישה בכך הוא מתרומם ג"כ לכל ענפי הלימודית והמעשית. ע"כ לפי חוכמו לא מנעו עסק גמ"ח ועירוב הבריות מהתשאלהות שלפי טبع נפשו שמצויה בחגין הפנימי. אבל דבר מצא בתורה ד' חצצ'ו', ולא hei אפשר לו להפריד מהבהטה של תורה ששהה באבהטה עד אין קץ? כי רק בה מצא אשרו ותעדתו הינו תור גבואה בקדושתה. יוכל היה שמי שהולך על דרך החכמה המוגבלת הוא יותר קרוב להחכמה המעשית, ע"כ לעניין הלכה יוכל להיות מכין יותר שתמי' הלכה כמוות. ע"כ אמרו: עליו על ר'ם שלא יכול חבריו לעמוד על סוף דעתו וע"כ לא קבעו הלכה כמוות, ומפני זה הטעם הלכה ג"כ קרבה לנבי אבוי⁹. ע"פ שני הדרכים כאחד טובים, דרכי חיים מה ודורן הקודש קרא להם¹⁰, אבל המוטפס יותר אל הידענה הפשוטה המוגבלת הוא קרוב להנאה העממית לקבע על ידו ההלכה. ואולי מפני זה אין ההלכות נחתכות ע"פ ידיעת הנבואה כ"א ע"פ החכמה המוגבלת ע"פ דרכיה של תורה ההלכות התהומות וקבועות.

(ז) ק"ה ? ? ? ? ?

רכש. אותן הגוזלים שהו מטבע נפשותם בעלי אנדה ושירה, והצד הפיטוי שבנפשם היה גROL ועצום מאד, לא היו יכולים למaza קווות רוח ורוח בתלמיד ההלכות מצד עצמן, אלא מצד המקוריות שלהם, שכולן נבעות מן מקורם חיים של האורה האלהית שבתורה, שהדבר קומת האלהית היא עיקר יסודה. על כן דרישו תמיד שפקת התורה היה בדבריהם, וחיברו להתחבקן, ולהתייחד זמינים רבים מגווני תורה, גם באמצעות הלימוד, כדי לפנות את הלב ל欽ין הדבקות האלהית, כל אחד ואחד לפי כשרונו ותורתו רשות ועומק הדעת שלו. אמן אותן שהו בעלי של הגוני, והשכל המנתה והמעשי היה אצלם חי ומלא כת, הרגשו שפעת ערג ומלוי נשך, בנתוח ההלכות ובצירותם המשיים, והריגשו בעצם רווי זהני וכוכנת עבודה מלאה מעזם תלמוד לבדו. על כן הוויחו שעצם הלמדו התלמודי הוא המכון התרבותי, ופינני הלב באמצעות התלמידים אל ההכנה של הדבקות, הוא בכלל בטולה של תורה. ואלו ואלו דברי אלהים חיים, כי לאחרונים, עצמותה של ההשכלה התרבות בכל מקצועותיה, היא בעצמה מקנה להם את המכוונה האצילה של הדבקות השירית או ההרגשית, וכל וחומר המדרעת הבוננית.

כז. אבי ורופא הוא יתרפי קמי' דרביה. א"ל רבה, למי מברכין. א"ל, לרחמנא. ורחמנא היבא יתיב. רבא אחוי לשמי טלא, אבי גפיק לברא אחוי, פלי פלי שםיא. אמר ר' ליה רבה, תרוויכו רבען הויתו, היינץ דאמרי איןשי בוץין בוץין מקטפי' ידען. הנטי הטעית לדעת-אלקים מתגללה ביתור בתור רגש פנימי אצל אנשי שם המצוינים, יותר מזה שגם כללות דרכם הפרטיים שבידיעת הדרישה האלהית שמתחלקים חכמי לב בהיותם באים בימים, סבת החלוקה היא נטועה בונש מרasha. ובאשר שישנם חכמים שSEGMENTED בדעת האלהים היא ע"פ הדברים המשוערים והמוגבלים, כמו ע"י בירור החכמות בדברים המוחשיים לאמתם לעמוד על סודם וסדרם, ודעת התורה להלכוניה ופרטותיה, ובזה ימצאו עצם דבקים בקונס ונפשם יזדים את שמו היה. וישנם במקרה שמתבע מרגשים והם מתרוממים להסתפק בדרישת הדברים המוגבלים ורוממות אל ית' בהשערה לשוטט ברעיונות בהכרת רוממות אל ית' בהשערה פנימית בהגין נעללה. ובזה אינם מצומצמים אל פרט נתיבותם דברים קצובים ומוגבלים, וייתר מה שיש לדבר בפה ולשון הם מרגשים בהגין לבכם, ורוממות ההגין הפנימי מכירם ג"כ ההכרה שחייב את ההשלמה האנושית לבא ע"י השיעבוד לרדרישה ולקיום של כל הדברים המוגבלים, מהחכמה ודרישת התורה ופרטיה. וכךין זה אמר הר"ם במר"נ ע"פ "עלים וירדים"² כי בהיותו עולה אל המושגים הרחבים בהגין לב הכרת רוממות השם יתברך לאמתו, יורד עם זה לכון ההנאה המדינית בפירותיהם³ המוגבלים, ובזה יבא להכרת קונו יתברך, וזאת הנטייה משלה בנפשו גם בילדות, למצא מנוחה ג"כ בצל האל, ובזה יבא אל המנוחה והתעודה הרוממה. אבי אמן שאף אל הרוחבת הידענה בההכרה הפנימית שמתנסה אל לערלה מכל גבול, ותתקוطبعו הפנימי לבטא רגשות נפשו ברחמנא היפי יתיב, ע"י דנפיק לברא ואחוי פלי פלי שםיא אל מזחוב אין קץ. והיין דאמרי איןשי בוץין בוץין